

عنوان مقاله:

بررسی معنی‌شناختی تخلص «حافظ» به‌مثابه استعاره مرکزی

محل انتشار:

دوفصلنامه زبان و ادبیات فارسی، دوره 27، شماره 87 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسندگان:

سیدعلی قاسم زاده - Imam Khomeini International University

اسماعیل گلرخ ماسوله - Imam Khomeini International University

خلاصه مقاله:

یکی از عناصر شعر و غزل فارسی تخلص است که علاوه بر نشان‌دارکردن شعر به نام شاعر، گاه به‌معنای دیگری نیز ایهام دارد. تخلص در شعر شاعرانی مثل حافظ - که منظومه فکری خاص و منسجمی دارند - به‌صورت استعاره‌ای اصلی یا مرکزی در تعیین دستگاه فکری آنها دخالت دارد. در این مقاله، تخلص حافظ از منظر مؤلفه‌های معنی‌شناختی، چون تقابل و ترادف با واژگان خاص و کلیدی شعر حافظ، که برآمده از حساسیت‌های فکری و زیستی او بوده است، در متن شعر واکاوی شد. از نتایج تحقیق برمی‌آید که نام شعری او نیز به‌شکلی پر-تحرك و شناور تحت تأثیر زبان و افکار او قرار دارد و به‌کمک ظرفیت‌های معنی‌آفرینی برخی واژه‌ها در خدمت انتقال ساختار اندیشه و نظام معنایی اشعار او است و تخلص حافظ استعاره مرکزی غزلیات اوست.

کلمات کلیدی:

Central Metaphor, Penname, Hafiz, Semantics, استعاره مرکزی, تخلص, حافظ شیرازی, معنی‌شناسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1148467>

